

Той, хто сповнений любові, створений самим Богом.
Святий Августин Аврелій

— *Ще трішки, Надієчко. Зовсім трішки. Потерпи. А хочеш, я тобі щось розкажу? Велику таємницю відкрию? Ось, глянь сюди. Підійди до вікна. Бачиш, он там, у небі? Високо-далеко і разом із тим близько живуть, горя не знаючи й болю не відчуваючи, красуні зірки. Живуть родинами, а по-нашому — сузір'ями. І всі ті сузір'я особливі. Майже як сім'ї в людей.*

— *Особливі й не завжди щасливі?*

— *Мабуть. Але щастя — то доволі дивний стан, Надієчко. От я нині щасливий, бо в мене є ти. І скоро буде ще одна ти.*

— *Або ще один ти.*

— *Або ще один я.*

— Нова доля.

— І нова зірка.

— Розкажи мені щось про одну з тих зіркових родин. Найцікавішу.

— Найцікавішу, кажеш? Можна. Ти знаєш, що в небі є сузір'я, у якому стільки зірок, скільки жінок на нашій землі?

— Та ну! Хіба таке буває?

— Не буває, а є. Прекрасне й величне сузір'я Дів!

— А, ти про це. Ну, звісно. Є таке. Сузір'я Диви.

— Не сузір'я Диви. А сузір'я Дів. Коли народжується на землі дівчинка — у тому сузір'ї засвічується нова зірка.

— Хм... І хто запалює ті зірки, як гадаєш? Може, сам Господь?

— Ні. Господь тут ні до чого. Хіба трішки підсобляє. У цьому сузір'ї зірки запалюють люди. Ось невдовзі й ми з тобою засвіtimo там зірку. Бо, коли в нас народиться донечка, у сузір'ї Дів зяєє нова зоря. І буде вона яскрава і прекрасна, тому що наше дитя ростиме в любові, у достатку. А ті, хто виріє у любові, променіють тільки добрим світлом. І те світло незвичайне. Воно допомагає зневаженим і зрадженим, воно вертає надію. Хіба буває щось важливіше за надію? Ані любов, ані віра без надії ніц не варті.

— Але ж, Тарасику, усі жінки різні. Геть не всі хороші й добрі.

— І зірки в тому сузір'ї теж різні. Чи ж я цього не розумію? Одні ледве тліють, наче живі, але майже померлі. Інші випромінюють недобре, лихе світло, яке

не дає користі ні собі, ні людям. А деякі так і народжуються мертвими...

— *Печально. Як думаєш: моя зірка, вона яка?*

— *Найкраща. Яскрава, тепла, ніжна, добра, любляча і, звичайно, надійна. Напевне, тому тебе Надійкою й назвали.*

— *Тарасику, а коли помирає жінка чи дівчина, що відбувається із зіркою? Невже вона просто гасне?*

— *Ні. Зорі так просто не гаснуть. Вони перероджуються. І стають...*

— *Янголами?*

— *Ні, стають птахами. Чарівними й дивними. Вони мають крила, прекрасний голос і...*

— *Жіночі голови.*

— *Що? Навіщо?*

— *Бо це гарно. Я читала десь про дивних птахів із райського саду. Алконост, Сирин, Гамаюн... Усі вони співочі та красиві. Правда, пісня одних допомагає жити, інших — навиває забуття, а ще інших — убиває. Хіба не так само й поміж людьми, Тарасику? Не всі жінки із сузір'я Дів дарують життя — декотрі його позбавляють. Хоча й запалюються всі ці зірки однаково: з любові.*

— *Не всі з любові, мабуть.*

— *Чи може бути світло зірки чорним?*

— *Не може, Надієчко. Чорний колір — це відсутність світла. Але твоя ідея про жінку-пташку мені дуже подобається.*

— *Ти ж хочеш, любий, щоб по моїй смерті щось красиве лишилося? Не тільки пам'ять чи діти, а й моя душа-зірка-птахи, так схожа на мене молоду?*

— Кохана моя, Надійко! Та птаха буде найкрасивіша! Твої очі, волосся, губи...

— Я прилітатиму до тебе в гості, на землю. Прилітатиму на твоє подвір'я, а коли ти помреш — до твого сузір'я.

— До сузір'я не прилітатимеш. Чоловікам не так пощастило, як вам, жінкам. У нас його немає.

— То давай придумаємо.

— Ні. Придумати мало. Ваше, жіноче сузір'я просто існує.

— Так. Але, перед тим як це сталося, тобто воно утворилося, його, напевне, придумали.

— Напевне.

— То, може, і нам спробувати?

— Нічого не вийде, зіронько.

— Не вийде? Звичайно, якщо цього не захотіти. А ти не хочеш. Спочатку ж бо з'являється бажання, потім воно стає метою, яку матеріалізуєш.

— Або не матеріалізуєш.

— Тоді це не мета, Тарасику. Це мрія.

— Мрія, кажеш? Цікаво, моя дівчинко золота. Дуже цікаво. А як гадаєш, чи всі мають мрії та чи всі перетворюють їх на мету?

— Творити можуть усі, та не всі хочуть.

— Давай ліпше, моя птахо-зірко, я чекатиму на тебе десь у хмарах. Проллюся на землю теплим дощем і разом з іншими крапельками подамся в мандри, приб'юся до струмочка чи потічка. І нехай він упадає в нашу добру річку. Ось так я опинюся тут, де все мені нагадуватиме про щастя, тобто про тебе. Я тихо плюскатиму в берегах і чекатиму. Бо з неба до мене прилетіти маєш